

Acesta este document finalizat

Cod ECLI ECLI:RO:CATIM:2019:016.001522

Dosar nr. 1704/30/2018 – 15.11.2018

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA

SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 1522

Şedința publică din 12 decembrie 2019

Completul constituit din:

PREȘEDINTE: MARIA CORNELIA DASCĂLU

JUDECĂTOR: DANA POPEȚI

JUDECĂTOR: COSMIN ȚIFREA

GREFIER: GEORGETA RAGORIT

S-a luat în examinare recursul formulat de recurenții – părăți Primarul Municipiului Lugoj și Municipiul Lugoj, în contradictoriu cu intimații-reclamanți Badiu Savu Lorena Daniela, Balica Ioan, Borodac Vitalii, Dragota Liviu Ștefan, Gulyas Camelia Aurora, Roșu Ioan, Wagner Richard Cristian, prin Sindicatul liber al salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din serviciile publice aflate în subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, împotriva sentinței civile nr. 1224/10.08.2018, pronunțată de Tribunalul Timiș, în dosarul nr. 1704/30/2018, având ca obiect litigiu privind funcționarii publici (Lg. 188/1999).

Mersul dezbatelor și concluziile orale ale părților au fost consemnate în încheierea de ședință de la termenul din 04.12.2019, potrivit căreia instanța a amânat pronunțarea cauzei la data de **12.12.2019**, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș sub nr. 1704/30/2018 în data de la 05.04.2018, reclamanții Badiu Savu Lorena Daniela, Balica Ioan, Borodac Vitalii, Dragota Liviu Ștefan, Gulyas Camelia Aurora, Ionascu Cosmin Nicolae, Roșu Ioan, Wagner Richard Cristian, prin Sindicatul liber al salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din serviciile publice aflate în subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, în contradictoriu cu părății Primarul Municipiului Lugoj și Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Lugoj au solicitat obligarea părăților la emiterea unor noi dispoziții de salarizare individuale (privind salariile de bază și sporurile), aferente perioadei 09.04.2015 - 31.07.2016, în termen de cel mult 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoarești, dispoziții care să respecte prevederile imperitive ale art.1 alin 5 ind.1 din OUG nr.83/2014, aşa cum a fost aprobată cu modificări și completări, prin Legea nr.71/2015; Decizia nr.23/2016 a ÎCCJ privind interpretarea și aplicarea art.1 alin 5 ind. 1; obligarea părăților ca, în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoarești, să recalculeze, să aloce și să plătească subsemnaților reclamanți sume de bani, reprezentând diferențele salariale aferente perioadei 09.04.2015 - 31.07.2016, adică diferențele dintre salariile stabilite conform art. 1 alin 5 ind. 1 din OUG nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr. 71/2015 și salariile efectiv încasate în acea perioadă; obligarea părăților la actualizarea sumelor calculate (conform capitelor de cerere nr. 1 și alin. 2) cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă, de la data scadenței fiecărei sume și până la data plășii efective, în același termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoarești; obligarea părăților la comunicarea către reclamanți, a actelor individuale din care să rezulte nivelele maxime de încadrare (conform art. 1 alin 5 alin. 1), sumele individuale calculate și

actualizate/indexate, precum și algoritmii de calcul, în același termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, cu cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. 1224/10.08.2018, pronunțată în dosar nr. 1704/30/2018
Tribunalul Timiș a respins excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, invocată prin întâmpinare.

A luat act de renunțarea la judecată a reclamantului Ionascu Cosmin Nicolae.

A admis acțiunea formulată de reclamanții Badiu Savu Lorena Daniela, Balica Ioan, Borodac Vitalii, Dragota Liviu Ștefan, Gulyas Camelia Aurora, Roșu Ioan, Wagner Richard Cristian, prin Sindicatul liber al salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din serviciile publice aflate în subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, în contradictoriu cu părății Primarul Municipiului Lugoj, Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Lugoj, având ca obiect litigiu privind funcționarii publici.

A obligat părății ca, în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii, să emită noi dispoziții de salarizare individuale, privind încadrarea reclamanților pentru perioada 09.04.2015 - 31.07.2016, la nivelul salariului maxim aferent funcției, treptei, gradului și gradației deținute de reclamanți, conform art. 1 alin. 5 ind. 1 din O.U.G. nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr. 71/2015.

A obligat părății ca, în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, să calculeze, să aloce și să plătească reclamanților diferențele salariale aferente perioadei 09.04.2015 - 31.07.2016 (adică diferențele dintre salariile stabilite conform art. 1 alin. 5 ind. 1 din O.U.G. nr. 83/2014 și salariile efectiv încasate în acea perioadă), drepturi salariale ce urmează a fi actualizate - în același termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii - cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă, de la data scadentei fiecărei sume și pana la data platii efective.

A obligat părății ca, în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii, să comunice reclamanților actele administrative individuale din care să rezulte nivelurile maxime de încadrare conform art. 1 alin. 5 ind. 1 din O.U.G. nr. 83/2014, sumele individuale reprezentând drepturi salariale calculate și actualizate/indexate, precum și modul de calcul al respectivelor sume de bani.

Totodată, a obligat părății la plata către reclamanți a sumei de 3500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Împotriva sentinței de mai sus, au declarat recurs recurenții – părății Primarul Municipiului Lugoj și Municipiul Lugoj, înregistrat pe rolul Curții de Apel Timișoara la data de 15.11.2018, sub număr unic de dosar 1704/30/2018, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii în parte, în sensul respingerii acțiunii reclamanților ca fiind neîntemeiată și nelegală.

În motivarea recursului, recurenții arată că nu înțeleg să critice aprecierile prin care prima instanță a respins excepția lipsei dovezii calității de reprezentant și a luat act de renunțarea la judecată a reclamantului Ionașcu Cosmin-Nicolae.

Pe fondul cauzei, însă, a fost admisă acțiunea reclamanților, aşa cum a fost formulată, fără a se ține cont de următoarele aspecte:

1. incidenta prevederilor cu caracter special în materia platii sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială. Conform art. 6 din O.U.G. nr. 90/2017, care impune o plată eșalonată pe o perioadă de 5 ani și nu, cum în mod nelegal a dispus instanța, „în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii”;

2. starea de fapt nu este general valabilă în privința tuturor reclamanților;

3. existența unor prevederi legale succesive, referitoare la salarizarea personalului din instituțiile publice, care implică intrarea în vigoare și aplicarea lor în mod succesiv.

Aceste aspecte relevă clar încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept incidente spelei, de către prima instanță, situație ce constituie motiv de casare în acord cu prevederile art. 488 alin. (1) pct 8 din C.proc.civ.

Referitor la solicitarea de la petiții nr. 2 și nr. 3 al acțiunii, de obligare a părășilor să aloce și să plătească sumele de bani cerute prin acțiune, în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoarești, solicită să se observe că instanța de fond nu a dat eficiență prevederilor cu caracter special ale O.U.G. nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, emițând astfel o soluție în dezacord cu norma de drept aplicabilă spelei din punct de vedere al modalității de plată.

Legiuitorul a stipulat în mod expres la art. 6 din O.U.G. nr. 90/2017, faptul că plata se va face doar eșalonat pe o perioadă de 5 ani. Așadar, față de aceste prevederi imperative ale legii se impunea respingerea solicitării de alocare și plată a sumelor reprezentând drepturi salariale „în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoarești”, ca fiind formulată fără o bază legală, nicio plată neputând fi făcută în afara unui cadru legal, iar instanțele de judecată nu pot dispune în alt sens decât prevede legea aplicabilă într-un cadru definit.

Intră în atribuția statului să reglementeze cadrul, modalitățile și limitele de aplicare a legislației ce guvernează raporturilor de serviciu născute între acesta și funcționarii publici.

Revine statului să stabilească, de o manieră discrețională, ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea platii unor astfel de beneficii prin modificări legislative corespunzătoare (cauza Ketchko c. Ucrainei, hotărârea din 8 noiembrie 2005, nr. 63134/00, par. 23).

De altfel, jurisprudența CEDO, în materia drepturilor salariale și a drepturilor de acordare a unor despăgubiri rezultate din dreptul de proprietate, rezumă ideea conform căreia autoritățile naționale sunt, în principiu, mai bine plasate decât judecătorul internațional pentru a determina ceea ce reprezintă „interesul public”, dată fiind cunoașterea directă a propriei societăți și a nevoilor sale. În mecanismul de protecție creat prin Convenție, statele trebuie să fie, prin urmare, primele care să se pronunțe cu privire la existența unei probleme de interes general. În consecință, ele dispun de o anumită marjă de apreciere, ca și în alte domenii care extind garanțiile Convenției. Astfel că, ingerința statului în materia drepturilor salariale este prevăzută de lege, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 și urmărește un interes public, acela de a proteja echilibrul fiscal între cheltuielile și veniturile statului.

Tinând cont de premisa constatărilor făcute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudență evocată anterior, plecând de la principiul autonomiei statului în politicile economice naționale, recurenții solicită să se ia act de motivele enunțate în preambulul O.U.G. nr. 90/2017, care au stat la baza deciziei de a fi plătite în mod eșalonat, în condițiile art. 6 ale acestui act, sumele prevăzute prin hotărâri judecătoarești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială și altele asemenea.

Or, în atare condiții, apreciază că instanța fondului s-a substituit legiuitorului în mod nepermis, stabilind de la sine putere că cererile de la petiții nr. 2 și nr. 3 ale acțiunii în forma enunțată sunt intemeiate, deși ele contravin dispozițiilor legale în materia platii sumelor de această natură, aspect care nu a contat în viziunea primei instanțe.

În motivarea separării integrale a prejudiciului produs reclamanților, instanța a invocat prevederile art. 1516 și 1531 din n.C.civ., O.G. nr. 13/2011 și Decizia nr. 2/2014 pronunțată de Î.C.C.J. într-un recurs în interesul legii, însă, pe de-o parte, prin respectarea prevederilor cu caracter special ale art. 6 din O.U.G. nr. 90/2017, nu se aduce atingere dreptului la repararea integrală a presupusului prejudiciu, quantumul sumelor calculate și presupuse ca fiind datorate nefiind afectat, iar, pe de-altă parte, decizia instanței supreme a avut în vedere un alt cadru economic și legislativ, nemaifiind de actualitate, în cauza pendinte. Recurenții remarcă totuși și faptul că prima instanță, în considerentele hotărârii atacate, nu tratează deloc

incidenta dispozitiilor obligatorii ale art. 6 din O.U.G. nr. 90/2017, ceea ce conduce la prezumția că aceste prevederi nu au fost avute deloc în vedere la momentul analizei temeiurilor de drept aplicabile speței.

Referitor la solicitarea reclamanților de obligare la actualizarea cu rata inflației și la plata dobânzii legale aferente pretinselor drepturi salariale, pe care instanța fondului a preluat-o ca atare în dispozitivul sentinței apelate, solicită să se observe că aceasta este neîntemeiată, având în vedere că, în realitate, instituția a procedat, în limitele prevederilor legale apărute succesiv, la stabilirea quantumului salarial. Așa cum rezultă din cele arătate în cadrul întâmpinării și în prezentul recurs, instituția nu se află în culpă, având în vedere și faptul că referințele de interpretare și aplicare a prevederilor art. 1 alin. (51) din O.U.G. nr. 83/2014 astfel cum sunt enunțate în Decizia nr. 23/2016, au apărut la data de 26 septembrie 2016, ulterior încadrării reclamanților în dispozițiile O.U.G. nr. 20/2016.

Recurenții menționează că, prevederile art. 521 alin. (3) din C.proc.civ. instituie regula conform căreia „dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanța care a solicitat dezlegarea de la data pronunțării deciziei, iar pentru celelalte instanțe, de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I”, astfel că și din această privință, solicitarea de obligare la plata dobânzii legale aferente pretinselor drepturi salariale este una neîntemeiată, în lipsa unor prevederi exprese care să asigure opozabilitatea deciziilor I.C.C.J., de la publicarea în Monitorul Oficial al României, și cu privire la autoritățile/instituțiile publice, împrejurare ce întărește lipsa culpei sale.

Solicită să se observe și faptul că reclamanții pentru aceeași sumă de bani solicită aplicarea concomitentă a două măsuri de recalculare, pe de o parte actualizarea cu rata inflației, iar pe de altă parte plata dobânzii legale, solicitare complementară care consideră că nu putea fi admisă.

2. Recurenții menționează că starea de fapt nu este general valabilă tuturor reclamanților, contrar aprecierii primei instanțe, sens în care precizează următoarele:

- Reclamanții Badiu Savu Lorena-Daniela, Balica Ioan, Dragota Liviu-Stefan, Gulyas Camelia-Aurora și Roșu Ioan au beneficiat de prevederile O.U.G. nr. 20/2016, iar, de la data de 01.08.2016 aceștia au fost încadrați pe aceeași funcție, grad și gradație, după caz, cu alte funcții similare în plată, având în vedere că anterior apariției acestui act normativ aceștia aveau quantumul salariului mai mic decât respectivele funcții similare;

- Reclamantul Borodac Vitalii a fost încadrat la nivelul de salarizare maxim existent în plată, în cadrul instituției, pentru aceeași funcție, grad, gradație, în perioada la care se face referire în acțiune, astfel că acesta nu se subscrive situației de fapt existente în raport cu ceilalți reclamanți. Modificările salariale ale acestui funcționar, efectuate în temeiul O.U.G. nr. 20/2016, au avut la bază modificările salariale ale altui coleg de-al său în cadrul instituției și nu existența unei discrepanțe salariale anterioare emiterii ordonanței de urgență, situație în care se subscrisu reclamanții de la prima liniuță de mai sus. Reclamantului Borodac Vitalii i s-a majorat quantumul salariului de bază de la 1.309 lei, la suma de 1.392 lei, ca urmare a faptului că în cadrul instituției un alt funcționar public a promovat de la gradația de vechime 0 la gradația 1 și a promovat în gradul profesional tot de „asistent” (conform Dispoziției Primarului Municipiului Lugoj nr. 469/2016), fiindu-i stabilit acestuia din urmă un salar de bază în quantum de 1.392 lei, începând cu luna iulie 2016. Având în vedere că din luna iulie 2016 a existat un salariat cu aceeași funcție și grad profesional ca și cea a acestui reclamant, dar cu gradație de vechime inferioară și cu un salar de bază mai mare decât reclamantul, pentru rațiunea unui echilibru între cele două funcții și pentru eliminarea situației discriminatorii pentru acest reclamant, ca nivel de salarizare, s-a procedat la majorarea salariului reclamantului, prin egalizare cu cel al colegului său;

- Reclamantului Wagner Richard-Cristian îi erau aplicabile, încă de la data numirii în funcția publică (01.09.2015) prevederile Dispoziției Primarului Municipiului Lugoj nr. 625/2014 privind suspendarea acordării procentului de 25% reprezentând „indemnizație de

dispozitiv”, astfel că, diferențele salariale aferente perioadei de timp solicitate în acțiune provin din această cauză. Într-o spătă care a avut ca obiect obligarea instituției la acordarea indemnizației de dispozitiv în quantum de 25% unor salariați angajați/numiți ulterior emiterii dispoziției mai sus evocate, s-a stabilit cu puterea lucrului judecat că reclamanților din acel cadru procesual nu le-a fost stabilit dreptul la „indemnizația de dispozitiv” printr-o hotărâre judecătoarească definitivă sau irevocabilă pentru a fi incidentă legislația în materia acordării acestei indemnizații, astfel cum s-a întâmplat pentru un număr de salariați care au fost angajați/numiți în funcție anterior emiterii dispoziției de suspendare și înaintea controlului Camerei de Conturi Timiș care a generat emiterea acelei dispoziții. Demersul judiciar de care s-a făcut vorbire a făcut obiectul Dosarului nr. 1011/30/2016 și a fost respins definitiv prin Decizia civilă nr. 523/12.06.2017 a Curții de Apel Timișoara. Quantumul salariului de bază al reclamantului Wagner Richard-Cristian reflectă întocmai acest aspect, al neincluderii „indemnizației de dispozitiv” de 25%, iar, o eventuală hotărâre în prezenta cauză care ar obliga instituția la majorarea salariului acestui reclamant, prin includerea procentului de 25%, ar contraveni soluției definitive reprezentată de decizia civilă amintită mai sus, având în vedere că și acesta la fel ca reclamanții din Dosarul nr. 1011/30/2016 nu a obținut pe calea instanței anularea Dispoziției nr. 625/2014 și nu a fost beneficiar al legislației în materia acordării „indemnizației de dispozitiv”, deoarece normele legale respective erau abrogate la data numirii sale în funcția publică, așa cum se reține în decizia civilă de a cărei putere de lucru judecat s-a făcut vorbire.

Recurenții opiniază că, instanța de fond, în mod greșit a considerat că starea de fapt prezentată de reclamanți în acțiune este general valabilă tuturor, în condițiile în care din înscrisurile depuse de părți în probațiune rezultă întocmai cele relevante de noi mai sus. De altfel, se poate prezuma faptul că nu s-a realizat în mod efectiv o analiză a probațiunii în primă instanță, din moment ce s-a apreciat (pag. 12 din hotărârea atacată) cu titlu generic faptul că „[...] reclamanților le sunt aplicabile dispozițiile art. 1 alin. (5¹) din O.U.G. nr. 83/2014 (modificat prin Legea nr. 71/2015), [...]”, deși, nu toți reclamanții se află în situația existenței diferențelor salariale calculate la nivelul de bază, în raport cu alții colegi ai acestora aflați în aceeași funcție, grad și gradăție, după caz, în perioada de timp la care s-a făcut referire în acțiunea introductivă (cazul reclamantului Borodac Vitalii) sau în cazul existenței unei diferențe salariale, aceasta provine dintr-o cauză justificată, constatătă cu puterea lucrului judecat de instanța de judecată (cazul reclamantului Wagner Richard-Cristian).

3. Recurenții reiterează faptul că a respectat fiecare normă juridică, adoptată succesiv, în materia salarizării funcționarilor publici, ori de câte ori o asemenea normă a intrat în vigoare. În spătă, consideră că nu există refuz al aplicării unor prevederi legale, din moment ce posibilitatea egalizării salariilor funcționarilor publici din instituție a fost conferită, efectiv, de abia la momentul apariției O.U.G. nr. 20/09.06.2016.

Recurenții apreciază că neîntemeiată soluția pe fond a primei instanțe din perspectiva prevederilor exprese ale art. 1 alin. (51) din O.U.G. nr. 83/2014 așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 71/2015.

Din interpretarea dispozițiilor legale invocate rezultă că acestea sunt incidente personalului de lucru al Parlamentului, personalului din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel cu personalul Parlamentului, precum și celorlalte categorii de personal expres prevăzute, însă, în aceste prevederi nu se încadrează și personalul autorităților sau instituțiilor publice locale. Dacă aceste dispoziții legale s-ar fi aplicat și funcționarilor publici din administrația publică locală, nu mai există rațiune pentru elaborarea și emiterea unor norme juridice ulterioare care să conțină prevederi exprese conferind posibilitatea angajaților din sectorul public local să beneficieze de egalizarea salariilor pentru persoane care dețin aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau specialitate, după caz. O.U.G. nr. 20/09.06.2016 a fost emisă tocmai pentru a putea fi clarificate situațiile

existente și la nivelul autorităților și instituțiilor publice locale, în cadrul cărora existau niveluri diferite de salarizare pentru aceeași funcție.

Deși instanța de fond a apreciat în considerentele hotărârii că, prin Legea nr. 71/2015 s-a creat posibilitatea legală ca personalul încadrat în instituțiile și autoritățile publice, care avea un nivel al salariului de bază și al sporurilor mai mic decât cel stabilit la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice [...] să fie salarizat la acest nivel maxim [...] și că, de fapt, aceasta ar fi fost intenția legiuitorului, consideră că prima instanță s-a substituit puterii legislative și a extins în mod nefondat sfera de aplicare a actului normativ anterior evocat. În aceeași ordine de idei, nici instituția nu putea interpreta prevederile exprese evocate mai sus, în mod discreționar, din moment ce legiuitorul nu a înțeles să se exprime în acest sens.

Se poate observa distincția clară între sintagma de la art. 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 83/2014 așa cum a fost modificată și aprobată prin Legea nr. 71/2015, „personalul plătit din fondurile publice” care se referă la categoriile de funcționari publici în general și enumerarea limitativă a instituțiilor publice de la alin. (51) al aceluiași articol, personalul din aparatul de lucru al Parlamentului [...], precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții”.

Totodată, recurenții reiterează faptul că legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, cu reglementarea unor criterii de salarizare și a unor metodologii de calcul al indemnizațiilor cuvenite, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, așa cum a înțeles să intervină prin emiterea O.U.G. nr. 20/2016.

Se solicită totodată exonerarea instituției de la plata cheltuielilor de judecată în ambele cicluri procesuale, datorită faptului că nu i se poate reține culpa, procedând la stabilirea quantumului salarial în limitele prevederilor legale apărute succesiv, de fiecare dată. Solicită să se ia în considerare și faptul că la data pronunțării Deciziei Î.C.C.J. nr. 23/26.09.2016 reclamanții eligibili erau deja încadrați pe funcția similară la nivelul maxim, aflat în plată, în cadrul instituției.

Intimații – reclamanți Badiu-Savu Lorena Daniela, Balica Ioan, Borodac Vitalii, Dragotă Liviu Ștefan, Gulyas Camelia Aurora, Ionașcu Cosmin Nicolae, Roșu Ioan, Wagner Richard Cristian, reprezentați de către Sindicatul Liber al Salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din serviciile publice aflate în subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara au formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului, ca nefondat, cu consecința menținerii sentinței recurate, ca fiind temeinică și legală și obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.

Intimații reclamanți solicită respingerea susținerilor recurenților în sensul că prima instanță ar fi dispus, în mod nelegal, obligarea părăștilor la plata diferențelor salariale, în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoarești, cu încălcarea prevederilor art. 6 din OUG nr. 90/2017.

Solicită să se observe că, obiectul acțiunii din prezentul dosar nu îl reprezintă acordarea, prin hotărâre judecătoarească, a vreunui drept, ci s-a solicitat emiterea unor noi dispoziții de salarizare, cu respectarea nivelului maxim de salarizare, așa cum a fost el stabilit de legiuitor.

Adică, s-a solicitat plata salariilor așa cum au fost ele stabilite prin lege și confirmate prin Decizia nr. 23/2016 a ICCJ.

În al doilea rând, textul art. 6 din OUG nr. 90/2017 se referă, în mod exclusiv, la „drepturi de natură salarială”.

Consideră că la interpretarea și aplicarea acestui text de lege trebuie făcută distincția între două noțiuni, respectiv: noțiunea de „salariu”, pe de o parte, și noțiunea de „drepturi de natură salarială”, pe de altă parte.

În cazul concret, din prezenta cauză, este vorba de salariile aferente perioadei 09.04.2015 - 31.07.2016, așa cum au fost ele stabilite prin lege.

Drepturile de natură salarială la care se referă textul art. 6 din OUG nr. 90/2017, sunt drepturi diferite, distincte de salariul de încadrare, cum ar fi: indemnizațiile, sporurile, adaosurile la salariu, premiile, primele (exemplu: primă de vacanță), valoarea nominală a ticketelor de masă, plățile compensatorii, etc.

Intimații reclamanți solicită să se faptul că legiuitorul, în conținutul art. 6 din OUG nr. 90/2017, nu a folosit sintagma „acordarea salariilor” și nici măcar sintagma „acordarea drepturilor salariale”, ci s-a referit explicit la „acordarea unor drepturi de natură salarială”.

Consideră evidentă intenția legiuitorului de a limita plata eșalonată (pe o perioadă de 5 ani) doar în ceea ce privește acele drepturi „de natură salarială”, care sunt distincte de salariile propriu-zise.

În al treilea rând, atât petitul nr. 2 din acțiune, cât și dispozitivul sentinței recurate, se referă și la alte două obligații ale părăților, respectiv cea de recalculare a sumelor de bani și cea de alocare. Or, aceste obligații nu pot fi, și ele, eșalonate.

În al patrulea rând, calcularea eronată a salariilor de încadrare, rezultată din neaplicarea unor texte de lege imperative, constată și remediată prin hotărâre judecătorească, nu intră sub incidența art. 6 din OUG nr. 90/2017.

În concluzie, intimații opiniază că situației concrete din prezenta cauză nu i se aplică prevederile OUG nr. 90/2017, privind eșalonarea plășilor.

Intimații recurenți învederează totodată faptul că există o multitudine de hotărâri definitive, pronunțate de Tribunalul Timiș (ca primă instanță) și de Curtea de Apel (ca instanță de recurs), prin care s-a dispus obligarea părăților în acest termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Solicită respingerea și celui de-al doilea motiv de recurs, prin care recurenții susțin că „starea de fapt” nu este general valabilă tuturor reclamanților.

Astfel, referitor la reclamanții Badiu-Savu Loredana Daniela, Balica Ioan, Dragotă Liviu Ștefan, Gulyas Camelia Aurora și Roșu Ioan, solicită să se observe că, deși părății-recurenți recunosc că au efectuat încadrările/salarizările la nivelul maxim, începând cu luna august 2016, respectivele încadrări și majorări salariale trebuiau făcute începând cu o dată mult anterioara, respectiv cu data de 09.04.2015 (la intrarea în vigoare a Legii 71/2015).

Intimații învederează faptul că OG nr. 20/2016 este un act normativ cu mult ulterior Legii nr. 71/2015.

Părății aveau obligația să aplice dispozițiile art. 1 alin 51, introdus prin Legea nr. 71/2015, de la data intrării în vigoare a acesteia, respectiv de la data de 09.04.2015.

Așadar, părății nu au respectat, în totalitate, prevederile legale aplicabile, deși susțin, fără temei, acest lucru.

Referitor la reclamantul Borodac Vitalii, arată că acesta nu a fost salarizat la nivelul maxim, în perioada 09.04.2015-31.07.2016.

De altfel, părății-recurenți nu au indicat și nu au depus nicio probă (înscriș) din care să rezulte încadrarea la nivelul maxim în perioada sus-precizată.

Reclamanții au depus, ca probe, fluturașii de salarizare ai acestui reclamant, din:

- luna iulie 2016, luna anterioară încadrării la nivelul maxim, salariu bază de calcul 1.309 lei;

- luna august 2016, luna în care a fost încadrat la nivelul maxim, salariu bază de calcul 1392 lei.

Argumentația părăților-recurenți, referitoare la acest reclamant, este atât eronată, cât și irelevantă, întrucât încadrarea la nivelul maxim se face în raport cu aceleași condiții de studii și vechime.

Aceasta rezultă, fără echivoc din considerentele deciziei nr. 23/2016, pronunțată de ÎCCJ, prin care s-a statuat că aceste condiții (nivelul studiilor și vechimea) sunt elemente obiective, care se constată în baza actelor doveditoare.

Referitor la reclamantul Wagner Richard Cristian, arată că acestui reclamant nu îi erau aplicabile prevederile Dispoziției nr. 625/2014, cum eronat afirmă recurenții, deoarece:

- Dispoziția nr. 625/2014, emisă de Primarul Municipiului Lugoj, a fost anulată prin Decizia civilă nr. 5225/15.09.2015 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosar nr. 5094/30/2014;

- respectiva Dispoziție nr. 625/2014 a avut ca obiect „suspendarea acordării sumei compensatorii” în quantum de 25% (aşa cum rezultă din preambulul și conținutul său) și nicidecum la „indemnizația de dispozitiv” (care nu mai există, ca drept salarial, încă din anul 2010).

Consideră că recurenții-părâți încearcă să inducă în eroare instanța de judecată, întrucât încadrarea la nivelul maxim se referă la salariul de încadrare maxim, în aceleși condiții de studii și vechime. Nu au nicio relevantă sporurile ori alte drepturi salariale preexistente datei de 01.01.2010 întrucât, urmare a încadrărilor efectuate în anul 2010, nu a mai existat decât salariul de bază (de încadrare), fără niciun spor.

Solicită respingerea și celui de-al treilea motiv de recurs, prima instanță analizând și înălțurând în considerențele sentinței nr. 1224/2018 apărările părâților.

Contrag afirmației recurenților, învederează faptul că aceștia nu au respectat normele juridice incidente în cauză.

La data de 09.04.2015 a intrat în vigoare Legea nr. 71/2015 (pentru aprobarea OUG nr. 83/2015), lege prin care a fost introdus art. 1 alin 51, cu următorul conținut:

„Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celealte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleși condiții.”

Astfel, odată cu intrarea în vigoare a acestui text de lege (alin 51) s-a creat o obligație imperativă pentru instituțiile și autoritățile publice, implicit pentru ordonatorii principali de credite ai acestora, de a pune în acord salariile aflate în plată (la data de 09.04.2015) cu textul de lege mai sus citat.

Concomitent s-a creat și dreptul corelativ al salariaților care aveau un nivel al salariilor de bază și al sporurilor mai mic decât cel stabilit la nivelul maxim, în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, de a fi salarizați la acest nivel maxim, dacă își desfășoară activitatea în aceleși condiții.

Scopul legiuitorului parlamentar a fost eliminarea diferențelor salariale rezultate, în anumite cazuri, în urma aplicării Legii nr. 284/2010; eliminarea discriminărilor salariale existente între persoane care ocupă aceleși funcții, în aceleși condiții de studii și vechime, în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice.

De altfel, la scurt timp după intrarea în vigoare a Legii nr. 71/2015, Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și persoanelor Vârstnice, în comun cu Ministerul Finanțelor Publice, au transmis tuturor instituțiilor și autorităților publice vizate, „Nota nr. 874/02.06.2015 privind aplicarea prevederilor Legii nr. 71/2015...”, cu referire explicită și cu indicarea art. 1 alin 5 , prin care atenționa: „In contextul în care prevederile sus menționate nu se vor aplica personalului din toate instituțiile și autoritățile publice, se va crea o discriminare salarială ... care va genera procese în instanță care vor fi câștigate de salariați și vor duce la plata acestor drepturi actualizate la data plății cu rata inflației, precum și a cheltuielilor de judecată aferente.”

Cu toate acestea, părâții-recurenți nu au pus în aplicare, pentru perioada 09.04.2015 - 01.08.2016, dispozițiile Legii nr. 71/2015, respectiv dispozițiile textului nou introdus art. 1 alin 51.

Părății-recurenți au făcut încadrările conforme cu acest text de lege mult mai târziu, adică după 16 luni, respectiv, începând cu 01.08.2016, printr-un singur act administrativ, Dispoziția nr. 531/26.07.2016 (aplicabilă salariaților din aparatul de specialitate al Primarului Municipiului Lugoj și din serviciile publice iară personalitate juridică aflate în subordinea CLML).

Apoi, aceștia au transmis, fiecăruia salariat, câte un act denumit „comunicare”, prin care reclamanții au fost înștiințați despre quantumul brut al salariilor de bază, începând cu 01.08.2016, și despre nivelul încadrării.

Intimații înederează faptul că nici Dispoziția nr. 531/26.07.2016 și nici actele individuale de comunicare nu fac nicio referire la aplicarea Legii nr. 71/2015 și la art. 1 alin 51 (introdus prin legea nr. 71/2015), deși aceasta era în vigoare încă de la data de 09.04.2015.

Au depus, ca probe, la dosarul primei instanțe, Dispoziția nr. 531/26.07.2016, emisă de Primarul Municipiului Lugoj, precum și actele individuale de comunicare a salariilor stabilite și calculate de părății.

Însă, respectivele încadrări și majorări salariale trebuiau făcute începând cu o dată mult anterioară, respectiv cu data de 09.04.2015 (la intrarea în vigoare a Legii 71/2015).

Contra afirmației recurenților - părății, prevederile art. 1 alin 51 din OUG 83/2014, așa cum a fost aprobată, cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015 sunt aplicabile și funcționarilor publici din administrația publică locală.

Solicită să se rețină faptul că acest text de lege conține sintagma „... și din celelalte instituții și autorități publice...”

Aceasta înseamnă că textul art. 1 alin 51 le era aplicabil reclamanților, de la data intrării sale în vigoare, adică de la data de 09.04.2015.

Referitor la solicitarea recurenților de exonerare de la plata cheltuielilor de judecată în ambele cicluri procesuale, menționează că aceasta este reglementată de art. 454 NCPC. Or, părății-recurenți nu au recunoscut și nu recunosc nici în prezent pretențiile reclamanților.

Recurenții au depus răspuns la întâmpinare, prin care solicită respingerea apărărilor intimaților reclamanți, ca fiind în directă contradicție cu prevederile legale incidente, cu caracterul imperativ al acestora și cu particularitatea stării de fapt în care se situează o parte din intimații reclamanți.

Prin **răspuns la întâmpinare** recurenții părății au solicitat, în esență, respingerea apărărilor formulate de intimații reclamanți ca neîntemeiate și admiterea recursului astfel cum a fost formulat.

Examinând recursul declarat în cauză, prin raportare la prevederile art. 488 și următoarele din Codul de procedură civilă, precum și la motivele invocate, Curtea constată că acesta este neîntemeiat, după cum urmează:

Prin acțiunea introductivă reclamanții, în calitatea lor de funcționari publici ai Primăriei Lugoj, au solicitat în contradictoriu cu părății Primarul Municipiului Lugoj și U.A.T. Municipiul Lugoj, obligarea acestora la emiterea unor noi dispoziții de salarizare individuale (privind salariile de bază și sporurile), aferente perioadei 09.04.2015 - 31.07.2016, în termen de cel mult 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoarești, dispoziții care să respecte prevederile imperative ale art.1 alin 5 ind.1 din OUG nr.83/2014, așa cum a fost aprobată cu modificări și completări, prin Legea nr.71/2015; Decizia nr.23/2016 a ÎCCJ privind interpretarea și aplicarea art.1 alin 5 ind. 1; obligarea părăților ca, în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, să recalculeze, să aloce și să plătească reclamanților sumele de bani, reprezentând diferențele salariale aferente perioadei 09.04.2015 - 31.07.2016, adică diferențele dintre salariile stabilite conform art. 1 alin 5 ind. 1 din OUG nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr. 71/2015 și salariile efectiv încasate în acea perioadă; obligarea părăților la actualizarea sumelor calculate (conform capitelor de cerere nr. 1 și alin. 2) cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă, de la data scadenței fiecărei sume și până la data plății efective, în același termen de 10 zile

de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești; obligarea părăților la comunicarea către reclamanți, a actelor individuale din care să rezulte nivelele maxime de încadrare (conform art. 1 alin 5 alin. 1), sumele individuale calculate și actualizate/indexate, precum și algoritmii de calcul, în același termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, cu cheltuieli de judecată.

Recurenții critică soluția primei instanțe prin care s-a procedat la admiterea acțiunii reclamanților din mai multe puncte de vedere ce, în opinia acestora, constituie motive de casare în acord cu prevederile art. 488 alin. (1) pct 8 din C.proc.civ..

Cu titlu prealabil instanța reține că, întrucât soluțiile primei instanțe de respingere a excepției lipsei calității de reprezentant și de a lua act de renunțarea la judecată a reclamantului Ionașcu Cosmin-Nicolae nu au fost criticate, acestea au intrat în puterea de lucru judecat.

O primă critică vizează soluția primei instanțe referitoare la solicitarea de la petitul nr. 2 și nr. 3 al acțiunii reclamanților, de obligare a părăților să aloce și să plătească sumele de bani cerute prin acțiune în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, soluție care, în opinia acestora, nu a dat eficiență prevederilor cu caracter special ale O.U.G. nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene.

Curtea constată că potrivit dispozițiilor art. 6 din O.U.G. nr.90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene: *(1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituțiile și autoritățile publice, devenite executorii în perioada 1 ianuarie - 31 decembrie 2018, se va realiza astfel:*

- a) *în primul an de la data la care hotărârea judecătoarească devine executorie se plătește 5% din valoarea titlului executoriu;*
- b) *în al doilea an de la data la care hotărârea judecătoarească devine executorie se plătește 10% din valoarea titlului executoriu;*
- c) *în al treilea an de la data la care hotărârea judecătoarească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;*
- d) *în al patrulea an de la data la care hotărârea judecătoarească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;*
- e) *în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătoarească devine executorie se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.*

(2) Procedura de plată eșalonată prevăzută la alin. (1) se aplică și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie - 31 decembrie 2018, având ca obiect acordarea de daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale pentru plata eșalonată a sumelor prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

(3) În cursul termenului prevăzut la alin. (1), orice procedură de executare silită se suspendă de drept.

(4) Sumele prevăzute la alin. (1), plătite în temeiul prezentei ordonanțe de urgență, se actualizează cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.

(5) La sumele actualizate în condițiile alin. (4) se acordă dobânda legală remuneratorie, calculată de la data la care hotărârea judecătoarească a rămas executorie.

(6) Prin ordin al ordonatorilor principali de credite va fi stabilită procedura de efectuare a plății titlurilor executorii, cu respectarea termenelor prevăzute la alin. (1).

Curtea reține că prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere natura debitului datorat, respectiv a drepturilor salariale ca fiind provenite din raporturi de muncă în care angajatorul este o instituție publică, precum și că drepturile salariale să fi fost acordate

prin hotărâri judecătoarești devenite executorii în perioada 1 ianuarie - 31 decembrie 2018. Or, în speță, intimații reclamanți au dobândit drepturile salariale prin hotărâre judecătoarească definitivă la 10.08.2018, ca efect al raporturilor de serviciu cu o instituție publică, astfel încât se impunea respingerea de către prima instanță a solicitării reclamanților de stabilire a unui termen de 10 zile în care părății să fie obligați să aloce și să plătească sumele datorate.

Instanța nu va putea reține distincția făcută de intimații reclamanți între noțiunea de „salariu” și cea de „drepturi de natură salarială” în susținerea tezei potrivit căreia în cauză nu au aplicabilitate prevederile O.U.G. nr.90/2017, deoarece, potrivit art. 76 alin. 1 din noul Cod fiscal, „Sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/sau în natură obținute de o persoană fizică rezidentă ori nerezidentă ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă, a unui raport de serviciu, act de detașare sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă, inclusiv indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă acordate persoanelor care obțin venituri din salarii și assimilate salariilor.”, astfel încât rezultă fără echivoc că, prin dispozițiile art. 6 din O.U.G. nr.90/2017 legiuitorul a avut în vedere, în aplicarea plășilor eșalonate, toate drepturile de natură salarială, inclusiv salariul.

Contrag susținerilor intimaților reclamanți, instanța apreciază că din lecturarea capitelor de cerere formulate prin acțiunea introductivă rezultă că obiectul principal al acesteia nu urmărește emiterea unor acte administrative individuale care să reflecte nivelul maxim de salarizare cuvenit reclamanților ci chiar obținerea unor drepturi de natură salarială determinate de aplicarea Deciziei nr. 23/2016 a I.C.C.J..

În privința practicii judiciare depusă de intimații reclamanți în susținerea tezei acestora potrivit căreia în cauză nu au aplicabilitate prevederile O.U.G. nr.90/2017 Curtea va reține pe de o parte că în sistemul de drept românesc practica judiciară nu constituie izvor de drept, iar, pe de altă parte, că în hotărârile menționate problema incidenței prevederilor O.U.G. nr. 90/2017 nu a fost analizată în mod expres.

Pentru considerentele arătate și având în vedere dispozițiile art. 6 din O.U.G. nr.90/2017 Curtea constată că se impunea respingerea de către prima instanță a cererii reclamanților de stabilire a unui termen de 10 zile în care părății să fie obligați să aloce și să plătească sumele datorate, cu menținerea însă a celorlalte dispoziții ale primei instanței în privința obligației de emitere a unor noi dispoziții de salarizare și comunicare către reclamanți a actelor administrative individuale din care să rezulte nivelurile maxime de încadrare a acestora și modul lor de calul, operațiuni ce nu fac obiectul dispozițiilor art. 6 din O.U.G. nr.90/2017.

Curtea nu va putea reține criticele recurenților părăți privind greșita obligare a acestora de către prima instanță la actualizarea drepturilor salariale datorate intimaților reclamanți cu indicele de inflație precum și de obligare la plata dobânzii legale aferente acestora cât timp aceste drepturi rezultă din coroborarea alin. (4) art. 6 din O.U.G. nr.90/2017 cu dispozițiile art. 1516, 1531 din Noul Cod civil și cele din O.G. Nr. 13/2011 ținând cont și de Decizia nr. 2/17.02.2014 privind examinarea unei recurs în interesul legii pronunțată de Î.C.C.J..

Apar ca întemeiate criticele recurenților părăți în privința faptului că, contrar reținerilor primei instanțe, starea de fapt nu este comună tuturor reclamanților.

Din tabelul aflat la fila 92 din dosarul de recurs rezultă că reclamantul Borodac Vitalii a fost încadrat la nivelul maxim de salarizare existent în plată în cadrul instituției părăte pentru aceeași funcție, grad, gradație în perioada de referință, situație în care se regăsește și reclamantul Wagner Richard-Cristian încă de la data numirii în funcția publică (01.09.2015), astfel încât, pentru acești reclamanți, situația de discriminare salarială invocată nu poate fi reținută nefiind deci incidente, în cazul lor, dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2) din O.U.G. nr. 83/2014, respectiv alin. 5¹ introdus prin Legea nr. 71/2015, astfel încât acțiunea acestora se impunea a fi respinsă de către prima instanță ca neîntemeiată.

Curtea nu va putea reține însă criticele recurenților părăți întemeiate pe faptul că anumite diferențe salariale se justifică prin neincluderea în salariile de referință a unei sume compensatorii reprezentând indemnizația de dispozitiv de 25 % recunoscută altor salariați prin anumite hotărâri judecătoarești cât timp, din considerentele Deciziei nr. 33/24.06.2019 pronunțată de I.C.C.J. – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, rezultă că legiuitorul, în raportarea sa la nivelul maxim de salarizare pentru funcții identice din cadrul articolelor ante-menționate, nu a tratat diferențiat drepturile stabilite prin dispoziții legale de cele recunoscute prin hotărâri judecătoarești, astfel că singurul criteriu relevant pentru realizarea operațiunii de aliniere a salariilor sau indemnizațiilor a fost acela al nivelului maxim aflat în plată pentru aceiași/același funcție/grad/treaptă/ și aceiași gradăție.

În fine, Curtea nu va reține nici criticele recurenților părăți bazate pe faptul că nu a existat din partea acestora un refuz al aplicării unor prevederi legale în materia salarizării funcționarilor publici, din moment ce posibilitatea egalizării acestora a fost conferită efectiv abia la data apariției O.U.G. nr. 20/09.06.2016, deoarece, aşa cum a reținut și prima instanță, din interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) din O.U.G. nr. 83/2014, respectiv alin. 5¹ introdus prin Legea nr. 71/2015 rezultă că voința legiuitorului a fost ca, încă de la apariția acestor legi, să se creeze posibilitatea legală pentru ca personalul încadrat în instituțiile și autoritățile publice care avea un nivel al salariului de bază și al sporurilor mai mic decât cel stabilit la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradăție, să fie salarizat la acest nivel maxim, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții, eliminându-se astfel diferențele salariale rezultate, în anumite cazuri, în urma aplicării Legii nr. 284/2010, urmărindu-se astfel eliminarea discriminărilor salariale existente între persoane care ocupă aceleiași funcții, în aceleiași condiții de studii și vechime. De altfel, această interpretare a fost confirmată prin Decizia nr. 23/26.09.2016 a Înaltei Curți – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, potrivit căreia: "În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma "salarizat la același nivel" are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituțiile publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituțiilor publice."

Trebuie concluzionat astfel că, potrivit dezlegării date acestei probleme de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție, disp.art.1 alin.5 ind.1 din OUG nr.83/2014, modificată prin Legea nr.71/2015 se aplică, în principiu, nu doar în cazul autorităților și instituțiilor publice expres enumerate în cuprinsul normei, astfel cum pretend recurenții părăți, ci și în beneficiul personalului din cadrul altor autorități și instituții publice, aspect sub care recursul declarat trebuie considerat nefondat.

În condițiile în care, aşa cum am arătat, cererea recurenților părăți de respingerea în totalitate a acțiunii reclamanților apare ca neîntemeiată, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 496 rap. la art. 488 alin. 1 pc. 8 NCPC, va admite recursul formulat, va casa în parte sentința recurată iar în rejudicare va respinge, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de reclamanții Borodac Vitalii și Wagner Richard Cristian în contradictoriu cu părății Primarul Municipiului Lugoj și Municipiul Lugoj precum și cererea reclamaților Badiu Savu Lorena Daniela, Balica Ioan, Dragota Liviu Stefan, Gulyas Camelia Aurora și Roșu Ioan de stabilire

a unui termen de 10 zile în care părății să fie obligați să aloce și să plătească sumele datorate cu menținerea în rest a dispozițiilor hotărârii recurate.

Întrucât sentința recurată a fost casată doar în parte, în temeiul art. 453 alin. (1) și (2) NCPC, instanța va obliga recurenții părății la plata către intimații reclamanți a sumei de 1800 lei cu titlu de cheltuieli de judecată din recurs reprezentate de onorariu avocat acordat parțial, proporțional cu partea din recurs respinsă și prin raportare la întreaga sumă solicitată de intimații reclamați de 2.500 lei, respingând cererea recurenților părății de a fi exonerați de la plata cheltuielilor de judecată în ambele cicluri procesuale bazată pe lipsa culpei, cât timp acțiunea reclamanților a fost admisă în cea mai mare parte.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul formulat de recurenții – părății Primarul Municipiului Lugoj și Municipiul Lugoj, ambii cu sediul în Lugoj, Piața Victoriei, nr.4, jud. Timiș, în contradictoriu cu intimații-reclamanți Badiu Savu Lorena Daniela, Balica Ioan, Borodac Vitalii, Dragota Liviu Ștefan, Gulyas Camelia Aurora, Roșu Ioan, Wagner Richard Cristian, prin Sindicatul liber al salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din serviciile publice aflate în subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, prin avocat Țăranu Constantin, cu domiciliu procesual ales Bd. C.D. Loga, nr.1, jud. Timiș, împotriva sentinței civile nr. 1224/10.08.2018, pronunțată de Tribunalul Timiș, în dosarul nr. 1704/30/2018.

Casează în parte sentința civilă recurată și, în rejudicare:

Respinge, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de reclamanții Borodac Vitalii și Wagner Richard Cristian în contradictoriu cu părății Primarul Municipiului Lugoj și Municipiul Lugoj.

Respinge cererea reclamaților Badiu Savu Lorena Daniela, Balica Ioan, Dragota Liviu Ștefan, Gulyas Camelia Aurora și Roșu Ioan de stabilire a unui termen de 10 zile în care părății să fie obligați să aloce și să plătească sumele datorate.

Menține în rest a dispozițiilor hotărârii recurate.

Obligă recurenții părății la plata către intimații reclamanți a sumei de 1800 lei cu titlu de cheltuieli de judecată din recurs reprezentate de onorariu avocat.

Definitivă.

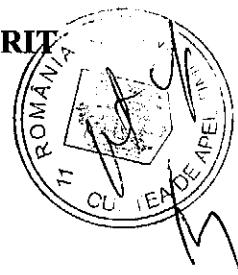
Pronunțată în ședința publică din 12.12.2019.

**PREȘEDINTE,
MARIA-CORNELIA DASCĂLU**

**JUDECĂTOR,
DANA POPEȚI**

**JUDECĂTOR,
COSMIN ȚIFREA**

**GREFIER,
GEORGETA RAGORIU**

Red.: C.T./Tehnored.;G.R./20.01.2020

5 ex din care SM + Emis 3 com.

Prima instanță: Tribunalul Caraș Severin / Judecător: Vergheș Ana Teodora
Se comunică tuturor părților litigate – conform art. 427 alin. 1 NCPC.

Cod ECLI

Dosar nr. 1704/30/2018 – 15.11.2018

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA

SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIERE

Şedința publică din 4 decembrie 2019

PREȘEDINTE: MARIA CORNELIA DASCĂLU

JUDECĂTOR: DANA POPEȚI

JUDECĂTOR: COSMIN ȚIFREA

GREFIER: GEORGETA RAGORIT

S-a luat în examinare recursul formulat de recurenți – părâți Primarul Municipiului Lugoj și Municipiul Lugoj, în contradictoriu cu intimații-reclamanți Badiu Savu Lorena Daniela, Balica Ioan, Borodac Vitalii, Dragota Liviu Ștefan, Gulyas Camelia Aurora, Roșu Ioan, Wagner Richard Cristian, prin Sindicatul liber al salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din serviciile publice aflate în subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, împotriva sentinței civile nr. 1224/10.08.2018, pronunțată de Tribunalul Timiș, în dosarul nr. 1704/30/2018, având ca obiect litigiu privind funcționarii publici – Legea nr. 188/1999.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă în reprezentarea recurenților – părâți, Banda Romulus – Alexandru, în calitate de director executiv în cadrul Primăriei Municipiului Lugoj, iar în reprezentarea intimaților – reclamanți se prezintă, în calitate de președinte de sindicat, Negrei Tiberiu.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, Curtea punte în discuția părților necesitatea repunerii pe rol a cauzei, dat fiind că, în dosarul nr. 718/1/2019, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat cu privire la chestiunea de drept cu care a fost sesizată.

Reprezentanții ambelor părți solicită repunerea pe rol a cauzei.

Curtea, dispune repunerea pe rol a cauzei și, nemaifiind alte cereri de formulat, în temeiul dispozițiilor art. 244 alin. 1 și 3 Cod procedură civilă, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra cererii de recurs.

Reprezentantul recurenților părâți solicită admisarea recursului, casarea sentinței civile recurate și, în rejudecare, să se dispună respingerea cererii reclamanților, fără cheltuieli de judecată. Învederează instanței că prima instanță a pronunțat hotărârea cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept incidente speței. Se arată că, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, plata drepturilor salariale restante se efectuează eşalonat pe o perioadă de 5 ani și nu, cum în mod nelegal a dispus instanța, în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii. Solicită să se observe că punerea în executare a hotărârii recurate este imposibil de realizat astfel cum a dispus prima instanță, având în vedere și faptul că starea de fapt nu este general valabilă în privința tuturor reclamanților.

Reprezentantul intimaților reclamanți solicită respingerea recursului și menținerea ca temeinică și legală a sentinței primei instanțe, cu cheltuieli de judecată. Față de susținerile reprezentantului recurenților părâți, solicită să se observe că punctele 79,80,81 din Decizia nr. 33/24.06.2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt pe deplin lămuritoare cu privire la punerea în executare a dispozițiilor De asemenea, arată că la fila 92 dosar există un tabel depus chiar de părâți în care se pot observa diferențele constatate, pentru fiecare reclamant în

parte. Arată că există practică judiciară în sensul dispozițiilor date de instanța de fond, în sensul în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, să recalculeze, să aloce și să plătească reclamanților sumele de bani.

În replică, reprezentantul recurenților pârâți arată că la momentul pronunțărilor hotărârilor despre care se face vorbire nu există legislația actuală.

CURTEA

Din lipsă de timp pentru deliberare și pentru da posibilitatea părților de a formula concluzii scrise potrivit dispozițiilor art.396 alin. 1 și 2 Noul Cod de Procedură Civilă,

DISPUNE

Amână pronunțarea cauzei la data de **12.12.2019**.
Pronunțată în ședință publică azi, 04.12.2019.

**PREȘEDINTE,
MARIA-CORNELIA DASCĂLU**

**JUDECĂTOR,
DANA POPEȚI**

**JUDECĂTOR,
COSMIN ȚIFREA**

**GREFIER,
GEORGETA RAGORIT**

Red:G.R./11.12.2019

